

Dopis od preláta (leden 2012)

Prelát nás kromě jiného vyzývá, abychom děkovali Bohu za vše minulé a abychom se dívali na nadcházející rok s nadějí.

12.01.2012

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Když jsme včera zpívali *Te Deum* v prelátním kostele Panny Marie Královny pokoje před Nejsvětější svátostí vystavenou v monstranci, děkovali jsme Nejsvětější Trojici za

všechno dobré, co jsme dostali v uplynulém roce. Cítil jsem se velmi spojen s papežem a s celou církví, zvláště pak s každým z vás a se všemi spolupracovníky a přáteli Prelatury. Viděl jsem a slyšel jsem, jak se náš Otec modlíval tento hymnus, s touhou připojit se ke chvalo zpěvu, kterým celé stvoření chválí Boha. Každé ráno po mši svaté, když si svlékal mešní roucha, ho recitoval s obrovskou zbožností, spojen se svými dcerami a syny.

Během těchto Vánočních dní, ale také během celého roku, je logické, že k nebi směřujeme naše díkuvzdání s větší intenzitou, zvláště za vtělení a narození našeho Pána Ježíše Krista. Tento dar je pevným základem naší vděčnosti, naší chvály, naší adorace Boha, který nás bláznivě miluje a neustále nám to dokazuje.

Začátek nového roku nám musí pomáhat, abychom měli více na

zřeteli tento důkaz boží lásky. Církevní otcové a všichni svatí v různých historických epochách žasli nad narozením Krista, neboť Věčný vstoupil do času, Nekonečný se učinil maličkým tím, že přijal naši lidskou omezenost. „Jakou větší milost nám mohl Bůh udělit?“, ptá se svatý Augustin. „Svého jediného Syna učinil Synem člověka, aby se syn člověka stal božím synem. Hledej svou zásluhu, odkud pochází, hledej svou spravedlnost; a uvidíš, že nenajdeš nic než čistou milost“ [1].

Náš úžas a naše vděčnost se ještě zvětší, když uvážíme, že Bůh nám nedal tento dar pouze na nějaký čas nebo na nějaký konkrétní okamžik, ale navždy. **Věčný vstoupil do omezení času a prostoru, aby „dnes“ umožnil setkat se s Ním. Liturgické vánoční texty nám pomáhají chápat, že události spásy, kterou přinesl Kristus, jsou neustále aktuální, týkají se**

každého člověka a všech lidí. Když v liturgickém slavení slyšíme a pronášíme slova „dnes se nám narodil Spasitel“, nevyslovujeme prázdnou konvenční větu, nýbrž máme na mysli, že Bůh nabízí „dnes“, nyní, mně a každému z nás možnost uznat jej a přijmout jako to učinili pastýři v Betlémě, aby se narodil také v našem životě a svou milostí, svou přítomností jej obnovil, osvítil, přetvořil [2].

Ve světle láskyplného božího záměru s celým lidstvem a s každým z nás získávají svůj pravý tvar události uplynulého roku: zdraví a nemoc, úspěchy a neúspěchy, příhody šťastné i bolestné, to, co považujeme za dobré, i to, co se nám zdá méně dobré... Jak dobře to vyjádřil náš Otec v jednom bodě *Cesty*, kde vyzývá k pozvedání srdce k Bohu často v průběhu dne (...) v úkonech díkuvzdání. – Protože ti dal to a ono. – Protože jsi byl pokořen. – Protože

nemáš, co potřebuješ, anebo protože to máš. Protože svou Matku, která je také tvou Matkou, učinil tak krásnou. – Protože stvořil slunce a měsíc a toto zvíře a onu rostlinu. – Protože dal tamtomu výřečnost a tobě koktavost. Děkuj mu za vše, protože všechno je dobré [3].

Ve světě je mnoho utrpení a bolesti: přírodní katastrofy, které berou životy tisíců lidí, ohniska válek a násilí v mnoha oblastech, nemoci a nedostatek těch nejnezbytnějších potřeb na tolika místech, rozdělení a roztržky rodin a národů... A k tomu všemu je třeba přičíst hlubokou ekonomickou krizi, která doléhá na mnoho zemí, s tolika lidmi ve stavu nedobrovolné nezaměstnanosti.

Nicméně, ačkoli nedokážeme pochopit důvody těchto situací, víra nás ujišťuje, že tento náš čas **obsahuje již definitivním a nezrušitelným způsobem**

radostnou a osvobozující novost Krista Spasitele (...). Vánoce nám umožňují nacházet Boha ve slabém a maličkém těle dítěte. Copak to není výzva k tomu, abychom objevovali přítomnost Boha a jeho lásky, jež nám dává spásu, i v krátkých a namáhavých hodinách našeho každodenního života? Copak to není výzva, abychom objevili, že náš lidský čas je v namáhavých a tíživých momentech nepřetržitě obohacován Pánovými milostmi, ba dokonce Milostí, kterou je samotný Pán? [4].

Vzpomeňme, dcery a synové moji, na nespočetná dobra, která jsme obdrželi v uplynulých měsících. Můžeme nad nimi rozjímat v intimitě naší modlitby. Navzdory naší osobní ubohosti jsme prožili další rok věrnosti našemu křesťanskému povolání v církvi následujíc ducha Díla. A můžeme vyjmenovat mnoho dalších dobrodiní: duchovní plody

práce obětované Bohu a vykonané v duchu služby ostatním; lidé, kteří se díky příkladu a apoštolskému slovu božích dětí přiblížili s důvěrou k Bohu nebo ho našli v okolnostech svého běžného života; začátek stále apoštolské práce věřících Prelatury v nových zemích a upevnění apoštolátu v ostatních; boží povolání do Opus Dei, které Pán směřoval k tolika osobám na celém světě; hluboká vnitřní obnova, kterou Bůh probudil v církvi při příležitosti Světového dne mládeže v srpnu... A tolik dalších dobrých věcí v životě osobním, rodinném a společenském, které každý z vás může nalézt a děkovat za ně.

Před touto bezhraničnou perspektivou si můžeme vzít za svou modlitbu svatého Josemaríi, kterou se modlil tolikrát, zvláště na konci svého života: **Sancte Pater, omnipotens, aeterne et misericors Deus, Beate Maria intercedente,**

**gratias tibi ago pro universis
beneficiis tuis etiam ignotis [5] ;**
Svatý Otče, všemohoucí, věčný a
milosrdný Bože: na přímluvu
blahoslavené Panny Marie ti děkuji
za všechna tvoje dobrodiní, také za
ta, která nepoznám. Protože skutečně
je více těch dobrodiní, kterých si ani
nevšimneme, než těch, kterých jsme
si vědomi. Kdo může spočítat,
kolikrát nás Pán svou otcovskou
prozíravostí uchránil od nebezpečí
duše a těla? Kdo může spočítat
všechny ty milosti, které nám získala
v těchto měsících Panna Maria?

Je proto logické, přirozeně i
nadpřirozeně, že chceme mít
neustále postoj vděčnosti. Jak
vyzýval svatý Josemaría na začátku
jednoho nového roku: **Ut in
gratiarum semper actione
maneamus! Ať zůstáváme v
neustálém díkuvzdání Bohu, za
všechno: za to, co se zdá být dobré
i za to, co se zdá být zlé, za to**

sladké i za to hořké, za to bílé i za to černé, za to malé i za to velké, za to málo i za to mnoho, za to dočasné i za to, co sahá do věčnosti. Děkujeme Bohu za všechno, co se stalo tento rok, v jistém smyslu i za naše nevěrnosti, protože jsme si je uvědomili a vedly nás k prosbě za odpuštění, vedly nás k předsevzetí – které nám přinese mnoho dobra –, abychom už nikdy nebyli nevěrní [6].

Obrátíme nyní zrak k roku, který právě začíná. Kolik dobrodiní nám Pán udělí, když během něj budeme držet Pannu Marii za ruku! Prosíme o to naši Matku v den, kdy si církev připomíná její boží mateřství.

Slavnosti tohoto týdne nás vedou k tomu, abychom nasákli atmosférou prvních Vánoc. Před betlémem, představuje si detaily lásky Marie a Josefa k Ježíškovi, si zpytujeme

svědomí, jak se chováme k ostatním: k naší vlastní rodině, k přátelům, kolegům a všem lidem, které nám Bůh dává různými způsoby do cesty. Pro všechny musíme být světlem, které vede ke Kristu, jak si to přál papež, když uvažoval nad světly osvěcujícími vánoční strom. **Ať každý z nás – řekl – vydává světlo v prostředí, ve kterém žije: v rodině, v práci, v městské čtvrti, ve vesnicích, ve městech. Ať je každý světlem pro toho vedle; ať odhodí egoismus, který tak často uzavírá srdce a vede k myšlení jen na sebe; ať se více stará o druhé, ať je miluje více. Každý nepatrný úkon dobra – končí Svatý otec – je jako světlo tohoto velkého stromu – společně s dalšími světly dokáže rozzářit temnotu i té nejčernější noci [7].**

Aplikujme tyto úvahy na každodenní život, který je tak bohatý na příležitosti odevzdání se Bohu a

ostatním. Určitě jsme malí a také se tak i cítíme, a právě proto vám chci předat pozvání našeho Otce, abychom se učinili malými před Bohem, aby se o nás staral náš nebeský Otec a naše Matka Panna Maria. Toto rozhodnutí v sobě zahrnuje také přání *vzdát se pýchy soběstačnosti, uznat, že my sami nic nezmůžeme, protože potřebujeme milost a sílu našeho Boha Otce, abychom se naučili kráčet po cestě a vytrvat na ní. Být malým vyžaduje, abychom na sebe nedbali, jako na sebe nedbají děti, abychom věřili, jako věří děti, abychom prosili, jako prosí děti* [8].

Vztah dětí k rodičům – jejich odevzdanost, jejich důvěra, jejich odvážné prosby – je pro nás vzorem našeho vztahu k Bohu. Toto je základní postoj křesťana, který, obnovovaný každý den, nám zaručuje, že jdeme po správné cestě, nezávisle na úspěších nebo

neúspěších. Zastavujeme se často, abychom se zeptali, jestli kráčíme s Pánem? Necháváme ho, aby nás stále doprovázel? Říkáme mu, co se nám děje v každé chvíli?

Kdo je lepší učitelka než nejsvětější Panna? Když uslyšela poselství archanděla Gabriela, odevzdala se úplně do boží vůle – *fiat mihi secundum verbum tuum!* – a pevně uvěřila, že se *splní to, co ti bylo řečeno od Pána*, jak zvolala svatá Alžběta z vnuknutí Ducha svatého [9]. Potom se v Káně obrátila na svého Syna s prosbou plnou víry, přimlouvaje se za novomanžele – *už nemají víno* – a doporučila služebníkům, aby splnili přesně pokyny od Pána: *udělejte všechno, co vám řekne* [10]. Dívejme se více na Pannu Marii, obračejme se na ni častěji.

Za několik dní, 9. ledna, budeme slavit 110. narozeniny svatého

Josemaríi. Využijme toto výročí, abychom se na něj s vírou obrátili s prosbou o přímluvu, a modleme se za církev a za celé lidstvo. Předneste mu zvláště potřeby Díla, jeho dcer a synů na celém světě a modlete se za mé úmysly. Všichni jste neustále přítomní v mých modlitbách, zvláště vy, kdo procházíte obdobím většího fyzického nebo duševního utrpení. Slovy svatého Pavla vás ujišťuji, že *je to jen správné, když o vás všech takto smýšlím. Vždyť vás nosím v srdci (...). Bůh je mi svědkem, jak po vás po všech toužím láskou Krista Ježíše* [11].

Zdá se mi také velmi vhodné, abychom si připomněli nadpřirozenou a lidskou energii a optimismus pramenící z víry, které svatý Josemaría předal svým dětem v okružním listě z 9. ledna 1939, rok po jeho příchodu do Burgosu. Myslel při tom na rozvoj apoštolské práce Díla po konci španělské občanské války, který se už blížil:

Překážky? Vnější překážky mi starosti nedělají: ty snadno překonáme. Vidím jen jedinou impozantní překážku: Vaše nedostatečné synovství a bratrství, pokud se někdy v naší rodině objeví. Všechno ostatní (nedostatek, dluhy, chudoba, pohrdání, pomluva, lež, nevděčnost, protivenství od dobrých, nepochopení nebo dokonce pronásledování ze strany části úřadů), to vše není důležité, má-li člověk Otce a bratry, plně jednotné skrze Krista, s Kristem a v Kristu. Nebude hořkosti, jež by nás mohla připravit o sladkost naší požehnané lásky k bližním [12].

Se silou našeho Otce a v jeho jménu vás žádám, abyste se zdokonalili v synovství a v bratrství. Pokud bychom důkladně nepečovali o tyto pilíře naší nadpřirozené rodiny, vznikly by trhliny ve struktuře Díla, které by nebylo možné považovat za

nevýznamné. Řeknu vám teď, co nám řekl v padesátých letech: modleme se *oremus pro unitate apostolatus* tak, aby bylo vidět, že to také žijeme.

S velkou láskou a s přáním těch nejlepších darů z nebe v tomto novém roce vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. ledna 2012

[1] Svatý Augustin, *Kázání* 185 (PL 38, 999).

[2] Benedikt XVI, Promluva na generální audienci, 21-XII-2011.

[3] Svatý Josemaría, *Cesta* , č. 268.

[4] Benedikt XVI, Homilie z nešpor slavnosti Panny Marie, Matky boží, 31-XII-2010.

[5] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 15-IX-1971.

[6] Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 25-XII-1972.

[7] Benedikt XVI, 7-XII-2011.

[8] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 143.

[9] *Lk* 1, 38 a 45

[10] *Jan* 2, 3 a 5

[11] *Flp* 1, 7-8.

[12] Svatý Josemaría, okružní list, Burgos, 9-I-1939; v A. Vázquez de Prada, Zakladatel Opus Dei, II. díl, Bůh a odvaha, s. 271.

.....

dopis-od-prelata-leden-2012/
(09.08.2025)